

“Profiles of Destruction: Zealots, Priests and Rabbis”

Kingsway Jewish Center · Rabbi Mordechai Schiffman · Tisha B’Av 5777

1) Rabbi Binyamin Lau, The Sages Vol. 1, p. 319

The Temple's destruction was not a sudden event, having been preceded by a gradual internal disintegration and the increasingly oppressive Roman rule. The Romans did their utmost to intensify the tyranny of their rule, particularly against the Jewish population. However, the later procurators failed to navigate between the conflicting tendencies and aspirations of the Jews and other subjected populations – thereby fomenting insurgency and ultimately outright rebellion among the Jewish population. The leading sage of that time, Rabban Yohanan ben Zakkai, decided to abandon the city of Jerusalem when he realized that the Destruction was inevitable. Other leaders such as Rabban Shimon ben Gamliel and the High Priest Hanan ben Hanan established a provisional emergency government and attempted to influence matters from within. The Sicarii sought allegiances with non-Jewish elements and chose Masada as their fortress in which to consolidate their forces and to isolate themselves. Confronted by a nationalistic zealotry infiltrated by criminal elements, the nation's moderate leadership was powerless to stop the rebellion or even to quell its intensity. The Romans responded with the full fury of the forces at their disposal. Under these circumstances, the Destruction was a foregone conclusion.

PART I: ZEALOTS

Following Agrippa's speech and the ensuing unrest, the Sicarii made their move and left for Masada, then controlled by a Roman legion and serving as an ammunition depot for the Roman army. Under the leadership of Yehuda the Galilean's grandson, Menaḥem, the Sicarii conquered the Roman military outpost, murdered the soldiers, and looted their ammunition caches. With renewed ammunition supplies and the prestige of a military hero, Menaḥem could return to Jerusalem to resume his leadership of the revolt, which now seemed increasingly viable. He aligned himself with Elazar ben Hanania the priest (who took control of the Temple and initiated the cancellation of the offering for the emperor's welfare). Menaḥem arrived in Jerusalem as a powerful war general, and according to Josephus, at a certain stage he even began wearing royal attire, suggesting that he had messianic pretensions.

The Sicarii's wresting of control of the Temple culminated with the burning of the house of the high priest (who controlled Temple affairs as the representative of the much despised Agrippa), as well as the palace of Agrippa and Bernice. Nonetheless, Elazar retained a lowly opinion of Menaḥem. Menaḥem and Elazar divided control of Jerusalem, with Elazar assuming control of the Lower City and the accesses to the Temple, and Menaḥem assuming control of the upper city with its fine houses and priestly mansions. Elazar's soldiers could not tolerate Menaḥem's pretentious, arrogant conduct and assassinated him. This induced a violent struggle between the two groups, in the course of which Elazar ben Yair and the remaining Sicarii fled to Masada, where they remained until the end of the rebellion and the Roman conquest of Masada. The Sicarii flight to Masada signified the end of their role as a meaningful factor in Jerusalem, and they now began to spread their reign of terror over the residents of Ein Gedi and its environs. Numbering about one thousand people, they lived communally at Masada until 74 CE. The story of their mass suicide lies beyond the scope of this work.

Another central figure during the same period was Yohanan of Gush Halav (John of Gischala), a wealthy Galilean. He made his fortune primarily from the sale of Galilean oil to the Jews of Caesarea who refused to use non-Jewish oil (one of the eighteen edicts of Beit Shammai). Yohanan of Gush Halav had numerous connections in the Galilee and was generally regarded as an authentic local leader. When

the manner in which Yosef ben Matityahu (later known as the historian Josephus Flavius) defended the Galilee met with Yohanan's disapproval, he summarily dismissed him from his post. Josephus himself mentions Yohanan's close relationship with Rabban Shimon ben Gamliel, the son of the patriarch, whom we will deal with below. Following the fall of the Galilee, Yohanan appeared in Jerusalem at the head of the Galilean regiments and quickly became one of the leaders in the city. He was a kind of “Supreme Commander,” until a new character entered the scene – Shimon bar Giora.

Shimon bar Giora came from an entirely different background and therefore had a different status. He was the recognized leader of the lower classes all over the country, and his successful military campaigns against the Romans vested him with a reputation of a hallowed commander. By virtue of the internal struggles in Jerusalem he became one of the rulers of the city, being based primarily in the Upper City.

A REVOLUTIONARY GOVERNMENT OR A REVOLUTION-QUELLING GOVERNMENT?

After the rebels' military victory at Beit Horon, their conquest of both Upper and Lower Jerusalem, their torching of palaces and their discontinuation of the offering for the emperor's welfare, there was no turning back. The revolt had begun.

At this stage we hear about the establishment of a government that was supposed to lead the rebellion but which did not include the leaders of the rebellion itself. From what we know, this government was established in 66 CE and was overthrown by other Zealots in the winter of 68 CE. The members of the government whose names are known are: High Priest Hanan ben Hanan (Ananus ben Ananus), Yosef ben Gurion, Yehoshua ben Gamla, and Shimon ben Gamliel. These four were apparently chosen by virtue of their public standing and prestige.

Following the victory in Beit Horon, a public assembly was convened and a government elected. From the list of its members, it appears that the Jerusalem aristocracy determined the government's composition. Accordingly, the Zealots were not represented. It seems reasonable to conclude that the Jerusalem nobility found itself unwillingly in the throes of the rebellion, and attempted to establish a leadership that would

2) Mishna Sota 9:9

WHEN MURDERERS MULTIPLIED THE CEREMONY OF BREAKING A HEIFER'S NECK WAS DISCONTINUED. THAT WAS WHEN ELIEZER B. DINAI, ALSO CALLED TEHINAH B. PERISHAH, APPEARED	משרבו הרוצחנין בטלה עגלה ערופה משבא [*] אליעזר בן דינאי ותחינה בן פרישה היה נקרא חזרו לקרותו בן הרצחן
--	--

3) קינות/שבת סורו מני

על הר ציון צדו שאוני מדיני. צפו על ראשי דדוני. צמתו בנב לעמד דדוני. צד נצרת לעורר מדיני. צעק עמי בימי בן דיני. צדיק הוא ה'

4) שיר השירים רבה (וילנא) פרשה ב

ר' חלבו אומר ארבע שבועות יש כאן, השביע לישראל שלא ימרדו על המלכות, ושלא ידחקו על הקץ, ושלא יגלו מסטירין שלהם לאומות העולם, ושלא יעלו חומה מן הגולה... רבי אוניא אמר ד' שבועות השביען כנגד ד' דורות שדחקו על הקץ ונכשלו, ואלו הן, אחד בימי עמרם, ואחד בימי דיני, ואחד בימי בן כוזבא, ואחד בימי שותלח בן אפרים

PART II: PRIESTS

5) Mishna Yoma 1:1

SEVEN DAYS BEFORE THE DAY OF ATONEMENT THE HIGH PRIEST WAS REMOVED FROM HIS HOUSE TO THE CELL OF THE COUNSELLORS ¹ AND ANOTHER PRIEST WAS PREPARED TO TAKE HIS PLACE IN CASE ANYTHING ² HAPPENED TO HIM [THE HIGH PRIEST] THAT WOULD UNFIT HIM [FOR THE SERVICE]. R. JUDAH SAID: ALSO ANOTHER WIFE WAS PREPARED FOR HIM IN CASE HIS WIFE SHOULD DIE. FOR IT IS WRITTEN, ³ AND HE SHALL MAKE ATONEMENT FOR HIMSELF AND FOR HIS HOUSE. 'HIS HOUSE THAT MEANS 'HIS WIFE'. THEY SAID TO HIM: IF SO THERE WOULD BE NO END TO THE MATTER	שבעת ימים קודם יום הכפורים [*] מפרישין כהן גדול מביתו ללשכת פלהדרין ומתקינין לו כהן אחר תחתיו שמא יארע בו פסול רבי יהודה אומר אף אשה אחרת מתקינין לו שמא תמות אשתו שנאמר (ויקרא ט"ז) וכפר בעדו ובעד ביתו ביתו זו אשתו אמרו לו אם כן אין לדבר סוף
---	---

6) Mishna Yoma 1:3

They delivered to him elders from the elders of the court and they read before him [throughout the seven days] out of the order of the day. ⁸ they said to him, sir high priest, read you yourself with your own mouth, perchance you have forgotten or perchance you have never learnt. On the eve of the day of atonement in the morning they place him at the eastern gate and pass before him oxen, rams and sheep, that he may learn to know and become familiar with the service.	מסרו לו זקנים מזקני בית דין וקורין [*] לפניו בסדר היום ואומרים לו אישי כהן גדול קרא אתה בפך שמא שכחת או שמא לא למדת ערב יום כפורים שחרית מעמידין אותו בשער מזרח ומעבירין לפניו פרים ואילים וכבשים כדי שיהא מכיר ורגיל בעבודה
--	---

7) Talmud Bavli Yoma 18a

. It is quite right that [they assume] perchance he has forgotten, but that he never learnt, do we ever appoint men of that type? Surely it has been taught: And the priest that is highest among his brethren, ⁹ that means he should be highest among his brethren in strength, in beauty, in wisdom, and in riches. Others ¹⁰ say: Whence do we know that if he does not possess [any wealth], his brethren, the priests, endow him? ¹¹ To teach us that it says: 'And the priest who is great by reason of his brethren', ¹² i.e., make him great from what his brethren have? ¹³ -R. Joseph said: That is no difficulty. One refers to the first Temple, the other to the second, for R. Assi said: A tarkabful ¹⁴ of denars did Martha, ¹⁵ the daughter of Boethus give to King Jannai ¹⁶ to nominate ¹⁷ Joshua ben Gamala as one of the high priests. ¹⁸	גמרא. בשלמא שמא שכח - לחיי, אלא שמא לא למד - מי מוקמינן כי האי גוונא? והתניא: אוהכהן הגדול מאחיו - שיהא גדול מאחיו בכח, בנוי, בחכמה, ובעושר. אחרים אומרים: מנין שאם אין לו שאחיו הכהנים מגדלין אותו - תלמוד לומר והכהן הגדול מאחיו גדלהו משל אחיו. - אמר רב יוסף: לא קשיא; כאן - במקדש ראשון, כאן - במקדש שני. דאמר רב אסי: תרקבא דדינרי עיילא ליה מרתא בת בייטוס לינאי מלכא על דאוקמיה ליהושע בן גמלא בכהני רברבי
---	--

8) Mishna Yoma 1:5

The elders of the court handed him over to the elders of the priesthood and they took him up to the upper chamber to the house of abtinias. ¹³ they adjured him, took their leave, as they said to him: sir high priest, we are messengers of the beth din and you are our messenger and the messenger of the court. We adjure you by him that made his name to dwell in this house that you do not change anything of what we said to you. ¹⁴ he turned aside and wept and they turned aside and wept	מסרוהו זקני בית דין לזקני כהונה [*] והעלוהו לעליית בית אבטינס והשביעוהו ונפטרו והלכו להם ואמרו לו אישי כהן גדול אנו שלוחי בית דין ואתה שלוחנו ושליח בית דין משביעין אנו עליך במי ששכן שמו בבית הזה שלא תשנה דבר מכל מה שאמרנו לך הוא פורש ובוכה והן פורשין ובוכין
--	--

9) Talmud Bavli Yoma 19b

. He turned aside and wept because they suspected him of being a Sadducee,⁴ and they turned aside and wept, for R. Joshua b. Levi said: Whosoever suspects good folks will suffer [for it] on his own body.⁵ Why was all this [solemn adjuration] necessary? Lest he arrange the incense outside and thus bring it in, in the manner of the Sadducees.⁶ Our Rabbis taught: There was a Sadducee who had arranged the incense without, and then brought it inside.⁷ As he left he was exceedingly glad. On his coming out his father met him and said to him: My son, although we are Sadducees, we are afraid of the Pharisees. He replied: All my life was I aggrieved because of this scriptural verse: For I appear in the cloud upon the ark-cover.⁸ I would say: When shall the opportunity come to my hand so that I might fulfil it.⁹ Now that such opportunity has come to my hand, should I not have fulfilled it? It is reported that it took only a few days until he died and was thrown on the dungheap and worms came forth from his nose. Some say: He was smitten as he came out [of the Holy of Holies]. For R. Hiyya taught: Some sort of a noise was heard in the Temple Court, for an angel had come and struck him down on his face [to the ground] and his brethren the priests came in and they found the trace as of a calf's foot on his shoulder,¹⁰ as it is written: And their feet were straight feet, and the sole of their feet was like the sole of a calf's foot

הוא פורש ובוכה והן פורשין ובוכין וכו'.
הוא פורש ובוכה - שחשדוהו צדוקי, והם פורשין ובוכין - דאמר רבי יהושע בן לוי: כל החושד בכשרים לוקה בגופו. וכל כך למה - שלא יתקן מבחוץ ויכניס, כדרך שהצדוקין עושין. תנו רבנן: מעשה בצדוקי אחד שהתקין מבחוץ והכניס. ביציאתו היה שמח שמחה גדולה. פגע בו אביו, אמר לו: בני, אף על פי שצדוקין אנו - מתיראין אנו מן הפרושים. אמר לו: כל ימי הייתי מצטער על המקרא הזה אכי בענן אראה על הכפרת. אמרתי, מתי יבוא לידי ואקיימנו. עכשיו שבא לידי - לא אקיימנו? אמרו: לא היו ימים מועטין עד שמת והוטל באשפה, והיו תולעין יוצאין מחוטמו. ויש אומרים: ביציאתו ניגף. דתני רבי חייא: כמין קול נשמע בעזרה, שבא מלאך וחבטו על פניו. ונכנסו אחיו הכהנים ומצאו ככף רגל עגל בין כתפיו, שנאמר בורגליהם רגל ישרה וכף רגליהם ככף רגל עגל

10) Talmud Bavli Yoma 23a

Our Rabbis taught: It once happened that two priests were equal as they ran to mount the ramp and when one of them came first within four cubits of the altar, the other took a knife and thrust it into his heart. R. Zadok stood on the steps of the Hall¹⁴ and said: Our brethren of the house of Israel, hear ye! Behold it says: If one be found slain in the land... then thy elders and judges shall come forth . . . ¹⁵ On whose behalf shall we offer the heifer whose neck is to be broken, on behalf of the city or on behalf of the Temple Courts? All the people burst out weeping. The father of the young man came and found him still in convulsions. He said: 'May he be an atonement for you. My son is still in convulsions and the knife has not become unclean.' [His remark] comes to teach you that the cleanness of their vessels was of greater concern to them even than the shedding of blood

מעשה שהיו שניהן שוין ורצין ועולין בכבש. תנו רבנן: מעשה בשני כהנים שהיו שניהן שוין ורצין ועולין בכבש, קדם אחד מהן לתוך ארבע אמות של חברו - נטל סכין ותקע לו בלבו. עמד רבי צדוק על מעלות האולם, ואמר: אחינו בית ישראל שמעו! הרי הוא אומר בכי ימצא חלל באדמה ויצאו זקניך ושפטיך, אנו על מי להביא עגלה ערופה? על העיר או על העזרות? געו כל העם בבכיה. בא אביו של תינוק ומצאו כשהוא מפרפר. אמר: הרי הוא כפרתכם, ועדיין בני מפרפר, ולא נטמאה סכין. ללמדך שקשה עליהם טהרת כלים יותר משפיות דמים.

11) Talmud Bavli Yoma 39b

Our Rabbis taught: During the last forty years before the destruction of the Temple the lot ['For the Lord'] did not come up in the right hand; nor did the crimson-coloured strap become white; nor did the westernmost light shine; and the doors of the Hekal would open by themselves, until R. Johanan b. Zakkai rebuked them, saying: Hekal, Hekal, why wilt thou be the alarmer thyself?⁵ I know about thee that thou wilt be destroyed, for Zechariah ben Ido has already prophesied concerning thee:⁶ Open thy doors, O Lebanon, that the fire may devour thy cedars

תנו רבנן: ארבעים שנה קודם חורבן הבית לא היה גורל עולה בימין, ולא היה לשון של זהורית מלבין, ולא היה נר מערבי דולק, והיו דלתות ההיכל נפתחות מאליהן, עד שגער בהן רבן יוחנן בן זכאי. אמר לו: היכל היכל! מפני מה אתה מבעית עצמך? יודע אני בך שסופך עתיד ליחרב, וכבר נתבא עליך זכריה בן עודא גפתח לבנון דלתיך ותאכל אש בארזיך

PART III: RABBIS

12) Rosh Hashana 18a

The Rabbis taught: There was a family in Jerusalem the members of which used to die at the age of eighteen. They came and told Rabban Johanan b. Zaccai. He said to them, Perhaps you are of the family of Eli, to whom it was said, and all the increase of thy house shall die young men.¹⁰ Go and study the Torah and you may live. They went and studied the Torah and lived, and they used to call that family the family of Rabban Johanan after his name

תנו רבנן: משפחה אחת היתה בירושלים שהיו מתיה מתין בני שמונה עשרה שנה. באו והודיעו את רבן יוחנן בן זכאי. אמר להם: שמא ממשפחת עלי אתם, דכתיב ביה דוכל מרבית ביתך ימותו אנשים - לכו ועסקו בתורה וחיו. הלכו ועסקו בתורה וחיו, והיו קורין אותה משפחת רבן יוחנן על שמו

13) מסכתות קטנות מסכת אבות דרבי נתן נוסחא ב פרק ז

היה רבן יוחנן יושב ומצפה כנגד חומת ירושלים לדעת מה יעשה בה כדרך שנאמר בעלי (ועלי) [והנה עלי] יושב על הכסא יד דרך מצפה (שמואל א' ד' י"ג). כיון שראה ריב"ז שחרב ביהמ"ק ונשרף ההיכל עמד וקרע את בגדיו וחלץ את תפלויו והיה יושב ובוכה ותלמידיו עמו

14) Kinna 21, Arzei Halevanon

<p>חֲמֵדַת יִשְׂרָאֵל, כְּלֵי הַקֶּדֶשׁ, נִזְרָו וְעִטְרוּהָ. טְהוּרֵי לֵב, קִדְשֵׁי קִדְשִׁים, שְׁחִיטָתָן בְּמִיתָה חֲמוּרָה: יָדוּ גֹזֶל, מִי רֵאשׁוֹן לְחֵרֵב בְּרוּרָה. כִּנְפַל גֹּזֶל עַל רֵבֶן שְׁמַעוֹן, פָּשַׁט צְוָארוֹ וּבָכָה כְּנִגְוֵה גֹזֶה. לְרֵבֶן שְׁמַעוֹן חֲזוֹר הַהֲגֵמוֹן, לְהִרְגוֹ בְּנַפְשׁ נִצּוּרָה: מִזְרַע אֶהְרֵן שָׁאֵל בְּבִקְשָׁה לְבָבוֹת עַל בֶּן הַגְּבִירָה. נָטַל אֶת רֵאשׁוֹ, וּנְתָנוּ עַל אֲרֻכְבוֹתָיו, מְנוּרָה הִטְהוּרָה. שָׁם עֵינָיו עַל עֵינָיו, וּפִיו עַל פִּי בְּאֶהְבָּה גְּמוּרָה. עָנָה וְאָמַר, פֶּה הַמִּתְגַּבֵּר בַּתוּרָה. פְּתָאוּס נִקְנְסָה עָלָיו מִיתָה מְשֻׁנָּה וְחֲמוּרָה:</p>	<ul style="list-style-type: none"> י They cast lots to determine who would first be chosen for the sword. כ When the lot fell upon Rabban Shimon [ben Gamliel], he stretched his neck and cried, accepting the decree. ל The executioner turned to Rabban Shimon, killing him with pent-up fury. מ The descendant of Aaron [Rabbi Yishmael] begged to be allowed to grieve for the prince. נ [Rabbi Yishmael] took [Rabban Shimon's] head and placed it upon his knees, as if it were a pure Menora. ש Placing his eyes upon his eyes, and his mouth upon his mouth with sincere love, ע he proclaimed, "A mouth, vigorous with Torah, suddenly condemned to a horrible and freakish death!" פ [The prelate] ordered to flay his head with a sharpened razor.
---	---

15) מכילתא דרבי ישמעאל משפטים - מסכתא דנזיקין פרשה יח

אם ענה תענה. אחד עינוי מרובה ואחד עינוי מועט. דבר אחר אם ענה תענה, מגיד שאינו חייב עד שיענה וישנה. - כבר היה רבי ישמעאל ורבי שמעון יוצאין ליהרג, אמר לו רבי שמעון לרבי ישמעאל, רבי, לבי יוצא שאיני יודע על מה אני נהרג, אמר לו רבי ישמעאל לרבי שמעון, מימך לא בא אדם אצלך לדין או לשאלה ועכבתו עד שתהא גומע כוסך או עד שתהא נועל סנדלך או עד שתהא עוטף טליתך ואמרה תורה אם ענה תענה, אחד עינוי מרובה ואחד עינוי מועט, ובדבר הזה אמר לו, נחמתני רבי;

16) Mishna Avos 1:17

<p>SIMEON, HIS SON,⁵⁸ USED TO SAY: ALL MY DAYS I GREW UP AMONG THE SAGES, AND I HAVE FOUND NOTHING BETTER FOR A PERSON⁵⁹ THAN SILENCE. STUDY IS NOT THE MOST IMPORTANT THING, BUT DEED; WHOEVER INDULGES IN TOO MANY WORDS BRINGS ABOUT SIN</p>	<p>שמעון בנו אומר כל ימי גדלתי בין החכמים ולא מצאתי לגוף טוב אלא שתיקה ולא המדרש הוא העיקר אלא המעשה וכל המרבה דברים מביא חטא</p>
---	---

17) Rabbi Binyamin Lau, The Sages Vol. 1, p. 358

The sagacity of these words do credit to any sage, irrespective of his time and place, but I wish to add another explanation, echoing the voice (or the silence) of the period. We commented at length on the state of the society during the Temple's twilight days; the corruption of the priests, the Zealots' usurpation of the reins of power, and the debasement of the wealthy all demanded the clear voice of the Torah sages. Against this background, Rabbi Shimon's words evoke a wistful sadness. He had grown up and lived among sages and saw their inability to stop the impending Destruction. All that remained for them was to be silent and perhaps to retreat and establish an alternative focus for Jewish life after the Destruction. The status quo in which the sages became part and parcel of the governing system, compelled them to remain silent, and thereby rendered them irrelevant.

18) Talmud Gittin 55b

The destruction of Jerusalem came through a Kamza and a Bar Kamza in this way. A certain man had a friend Kamza and an enemy Bar Kamza. He once made a party and said to his servant, Go and bring Kamza. The man went and brought Bar Kamza. When the man [who gave the party] found him there he said, See, you tell tales about me; what are you doing here? Get out. Said the other: Since I am here, let me stay, and I will pay you for whatever I eat and drink. He said, I won't. Then let me give you half the cost of the party. No, said the other. Then let me pay for the whole party. He still said, No, and he took him by the hand and put him out. Said the other, Since the Rabbis were sitting there and did not stop him, this shows that they agreed with him. I will go and inform against then, to the Government. He went and said to the Emperor, The Jews are rebelling against you. He said, How can I tell? He said to him: Send them an offering and see whether they will offer it [on the altar]. So he sent with him a fine calf.¹ While on the way he made a blemish on its upper lip, or as some say on the white of its eye, in a place where we [Jews] count it a blemish but they do not. The Rabbis were inclined to offer it in order not to offend the Government. Said R. Zechariah b. Abkulas to them: People will say that blemished animals are offered on the altar. They then proposed to kill Bar Kamza so that he should not go and inform against them, but R. Zechariah b. Abkulas said to them, Is one who makes a blemish on consecrated animals to be put to death? R. Johanan thereupon remarked: Through the scrupulousness² of R. Zechariah b. Abkulas our House has been destroyed, our Temple burnt and we ourselves exiled from our land.

אקמצא ובר קמצא חרוב ירושלים, דההוא גברא דרחמיה קמצא ובעל דבביה בר קמצא, עבד סעודתא, אמר ליה לשמעיה: זיל אייתי לי קמצא, אזל אייתי ליה בר קמצא. אתא אשכחיה דהוה יתיב, אמר ליה: מכדי ההוא גברא בעל דבבא דההוא גברא הוא, מאי בעית הכא? קום פוק! אמר ליה: הואיל ואתאי שבקן, ויהיבנא לך דמי מה דאכילנא ושתינא אמר ליה: לא. אמר ליה: יהיבנא לך דמי פלגא דסעודתין! אמר ליה: לא. אמר ליה: יהיבנא לך דמי כולה סעודתין! א"ל: לא. נקטיה בידיה ואוקמיה ואפקיה. אמר: הואיל והווי יתבי רבנן ולא מחו ביה, ש"מ קא ניחא להו, איזיל איכול בהו קורצא בי מלכא. אזל אמר ליה לקיסר: מרדו בך יהודאי! א"ל: מי יימר? א"ל: שדר להו קורבנא, חזית אי מקרבין ליה. אזל שדר בידיה עגלא תלתא. בהדי דקאתי שדא ביה מומא בניב שפתים, ואמרי לה בדוקין שבעין, דוכתא דלדידן הוה מומא ולדידהו לאו מומא הוא. סבור רבנן לקרוביה משום שלום מלכות, אמר להו רבי זכריה בן אבוקולס, יאמרו: בעלי מומין קריבין לגבי מזבח! סבור למיקטליה, דלא ליזיל ולימא, אמר להו רבי זכריה, יאמרו: מטיל מום בקדשים יהרג! אמר רבי יוחנן: ענוותנותו של רבי זכריה בן אבוקולס, החריבה את ביתנו, ושרפה את היכלנו, והגליתנו מארצנו.

19) איכה רבה (וילנא) פרשה ד

והיה שם ר' זכריה בן אבוקולס והיתה ספק בידו למחות ולא מיחה

20) תוספתא מסכת שבת (ליברמן) פרק טז הלכה ז

בית הלל אומ' מגביהין מעל השלחן עצמות וקלפין בית שמיי אומ' מסלק את הטבלה כולה ומנערה זכריה בן אבוקילס לא היה נוהג לא כדברי בית שמיי ולא כדברי בית הלל אלא נוטל ומשליך לאחר המטה אמ' ר' יוסה ענוותנותו של ר' זכריה בן אבוקילס היא שרפה את ההיכל

21) רוקח, דוד . זכריה בן אבוקולס - ענוותנות או קנאות? . ציון, נג,א (תשמח)

Zekharia ben Avkulos: Humility or Jealousy?